

N:o 91.

Af herr **S. Nilsson** i *Efveröd*, om beviljande af anslag till lön åt en länsveterinär i *Kristiansstads län*.

Likasom frågan om ett bättre ordnande af sjukvården för människan allt mer och mer trängt fram på dagordningen inom vårt land, likaså måste äfven frågan om sjukvården för våra husdjur snart komma att intaga ett mera framstående rum än för närvarande, särskildt med afseende derpå, att något måste göras för att bereda hjälp åt den jordbrukande befolkningens tryckta belägenhet i finansielt hänseende, hvilken största tillgångar ofta utgöras af deras husdjur. Att ett allt för ringa antal veterinärer för närvarande är att tillgå på landsbygden, torde af de många klagomål, som från skilda delar af landet låta förnimma sig, vara obestridligt. De uti många fall långa afstånden till veterinärläkaren göra det rent af omöjligt, ensamt från kostnadens synpunkt, att för husdjuren anskaffa läkare. Ett allmänt ordnande af denna fråga till ett bättre, genom statens mellankomst, torde därför snart komma att så allvarsamt framställas inför Riksdagen, att en lösning måste ega rum. Jag vågar likväl icke nu upptaga hela denna stora fråga till Riksdagens begrundande, då så många frågor af framstående vikt i år komma att föreläggas densamma. En utredning från regeringens sida torde äfven vara nödig i frågan, innan Riksdagen skrider till afgörande. Men innan frågan i sin helhet kommer att ordnas, torde det vara en pligt för staten att komma de mest vanlottade orterna till hjälp, och då jag känner en sådan ort, som fordom varit nästan utan all läkarehjelp för ortens befolkning, men med stora uppoffringar för några

år sedan fått denna brist afhulpen, uppoffringar, som under dessa svåra tider äro ganska känbara, men oundvikliga, och då denna ort för närvarande är på samma sätt lidande i fråga om läkarhjälp för dess husdjur, oaktadt till afhjelpande deraf allvarliga framställningar åtskilliga gånger blifvit gjorda hos så väl länets landsting som hushållningssällskap, vågar jag föreslå Riksdagen, att staten räcker detta samhälle en hjälpsam hand. Till denna framställning föranledes jag dels af den kännedom jag eger i förevarande fall, dels af den begäran derom, som genom ombud från samtliga kommunerna inom Albo härad af Kristianstads län till mig blifvit gjord. Ett bifall till en af rättvisa och billighet framkallad framställning kan ju icke förhindra frågans upptagande i allmänhet för hela landet, om Riksdagen dertill skulle finna sig föranlåten. Då bland rikets 24 län åtta redan äro på statens bekostnad försedda med två länsveterinärer, torde detta vara ett ytterligare skäl för min framställning. Jag vågar därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen på ordinarie stat från nästa års början beviljar ett årligt anslag af 1,500 kronor som lön till ytterligare en länsveterinär i Kristianstads län med station i Brösarp, under samma vilkor som äro gällande för länsveterinärer i allmänhet.

Stockholm den 26 januari 1887.

Sven Nilsson.
